

— И лято да не дочака. . .

Девица. — Да литнем при тях. Те незнаят що орисват. . .

Извили край скалата, зхрват овчаря Кося и се спират.

Девица. Клетият овчар!

Водолей (Псяга да го разбуди)

Девица. — Не го буди.

Водолей. — Той сжнува Калина.

Скорпия. — Че тя е тук.

Водолей. — Тжй ли!?

Скорпия. — Тжй го аз орисах.

Девица. — Горкият! Колко е сжстарял!

Скорпия (с насмешка), Зле ли му е! Една обич да поз-
наеш в живота си — малко ли е!

Водолей. — Една обич!

Скорпия. — И днес ще я види — и конец. . .

Чува се далечна песен:

Ний сме вили, самовили —

Рожби на горите;

Гдето ние, не сме били

Там гаснат зарите.

Орисниците дочули песента се погледват недоволни.

Скорпия. — Самодивите! . . . На тез вироглавки да
би могло нещо. . .

Девица. — Колко си зла!

Скорпия. — Аз да ги орисам: крила да имат, но кри-
ла от восжк. Света да ги не побира от желания — и кога
се кжм слжнцето вжзземат и крила им се разтопят, като гж-
сеница да запжплят по земята. . . Само да си спомнят, че нев-
га са имали крила и вечно да чезнат по нестигнат блян.

Мжлчание

Задали се Самодивите пеят:

Дайте ни простори,

Дайте ни зори!

Светли кржгозори,

Сенчести гори —

Нашата са радост

И нашата младост.

Приближават: Пжрвата Вяра в бяла премяна — втората
Надежда — в синйо, третата Любов — в червена премяна.

Повтарят песента и заничайки из тревата нещо дирят.